



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph. D. ve věci

žalobce: **R.U.**
t. č. ve VTOS ve Věznici Heřmanice, Orlovská 670/35, 713 02
Ostrava
zastoupen advokátem JUDr. Richardem Fantou
sídlem Mojžírovců 1002/42, 709 00 Ostrava

proti
žalované: **Vězeňská služba ČR - Věznice Heřmanice**
sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí ze dne 7. 2. 2020 o stížnosti proti rozhodnutí o uložení
kázeňského trestu odsouzenému č. j. VS-242481/ČJ-2019-803532-KT ze dne 29. 1. 2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou dne 6. 4. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalované č. j. VS-242481/ČJ-2019-803532-KT ze dne 29. 1. 2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“) o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 2 dny podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „zákon o VTOS“), uloženého speciálním pedagogem ze dne 29. 1. 2020. Žalobci bylo kladeno za vinu, že při námatkové kontrole na přítomnost návykových a psychotropních látek, kterému se podrobil, byl u něj nalezen pozitivní výsledek na metamfetamin. Žalobce uvedl, že od počátku popíral, že by vědomě užil návykovou látku (pervitin), podařilo se mu také zjistit, jakým způsobem k intoxikaci jeho osoby došlo, a současně také zajistil důkaz, resp. mu tento byl předán spoluvězněm. Tento důkaz žalobce navrhl v kázeňském řízení, navrhl také výslech svědků – spoluvězně, se kterým sdílí celu a také již propuštěného spoluvězně, který se měl dopustit toho, že žalobci podal bez jeho vědomí návykovou látku cestou jejího přimíchání do nápoje žalobce, k čemuž mělo dojít při kontrole cely. Vězeňská služba se s obhajobou vypořádala odkazem na podepsané prohlášení, které podepisují všichni odsouzení ve věznici, a sice že jsou si vědomi možnosti kontaminace nápojů a potravin návykovými látkami a jsou povinni si na tyto dávat pozor. Pokud se stane, že dojde touto cestou k intoxikaci, je uplatněno pravidlo, že je odsouzený za tuto plně odpovědný, i když o ní nevěděl a musí čelit kázeňskému potrestání.
2. Žalobce má za to, že pokud je kázeňský přestupek charakterizován jako zaviněné porušení stanovené zákonem nebo na jeho základě, musí být vina žalobci nadevší pochybnost prokázána a musí být prokázáno, že se úmyslně dopustil vytýkaného jednání. Žalobce se stal obětí nezákonného jednání, za které nemůže být postižen toliko odkazem na jím podepsané poučení o zvýšeném riziku kontaminace potravin návykovými látkami. Žalobce řádně vykonává trest, sám se nedopouští žádných vědomých a úmyslných porušení povinností a v rámci pohybu ve věznici dbá opatrnosti. Na cele, kde je ubytován a kde také spí, má vytvořen svůj osobní prostor, má zde uloženy své osobní věci a potraviny. Není možné mít 24 hodni na očích vše, co může být kontaminováno, když ke kontaminaci může dojít také v době, kdy žalobce spí. Žalobce vědomě nepožil návykovou látku, nevnesl ji do prostor věznice, nepřechovával ji u sebe a stal se obětí protiprávního jednání třetí osoby. Závěr žalovaného o nepochybném zavinění je nesprávný a nezákonný. Postupem vězeňské služby je nedůvodně přenášena odpovědnost za přítomnost návykových látek v prostorách věznice na odsouzené, kteří de facto nemají možnost zcela vyloučit náhodné a nevědomé požití návykové látky tak, jak se tomu stalo v případě žalobce. Žalobci neměl být ukládán trest; jeho účelem by měla být náprava pachatele, a to i v případě trestů kázeňských. Žalobce je trestán za chování třetí osoby. Kázeňským řízením byla porušena zásada in dubio pro reo.
3. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Uvedla, že zásadně nesouhlasí s vyjádřením žalobce, že by v daném případě nebylo prokázáno zavinění. K tomu uvedla, že podle § 28 odst. 1 zákona o VTOS je odsouzený ve výkonu trestu povinen mj. dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby. Podle § 28 odst. 3 písm. b) cit. zákona je mj. odsouzeným zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky. Je nesporné, že v moči žalobce byly nalezeny zakázané návykové látky, přestože mu lékařem takové látky

v inkriminované době nebyly podávány, což bylo následně potvrzeno toxikologickým vyšetřením Ústavem soudního lékařství Fakultní nemocnici Ostrava. Zákon o VTOS výslovně nestanovuje, o jakou formu zavinění se v případě kázeňského trestu jedná. Za této situace, vzhledem k povaze kázeňského přestupku, se dle judikatury Nejvyššího správního soudu nabízí analogické použití právních předpisů upravujících podmínky odpovědnosti za přestupek, kdy postačí porušení povinnosti ve formě nedbalostního zavinění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37 a ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014-26. Tomu podle žalované nasvědčuje také dikce § 55 odst. 1 zákona o VTOS. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Povinnosti správních orgánů v daném případě bylo bez důvodných pochybností prokázat, že ač byl obeznámen se zákazem plynoucím z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o VTOS, návykovou látku sám konzumoval, nebo že si byl vědom, respektive s ohledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl být vědom, že návykovou látku zkonsumuje. Žalobce popřel vědomé požití návykové látky a ke své obhajobě předložil písemné doznání pana P. ze dne 19. 10. 2019, který byl následující den propuštěn z VTOS. K tomu žalovaná uvedla, že jednání pana P. vnímá jako zcela účelové, když je častou praxí mezi odsouzenými, kteří mají brzký termín propuštění z VTOS, přebírat na sebe vinu za spáchání kázeňského přestupku jiného odsouzeného s tím, že po propuštění jsou již nepostižitelní. Žalovaná zdůraznila, že z dostupné dokumentace v rámci kázeňského řízení bylo zjištěno, že žádný z odsouzených neviděl ani neslyšel, že by odsouzený P. žalobci něco vmíchal do nápoje. Upozornila také na velmi nepravděpodobné načasování, kdy mělo ke kontaminaci nápoje dojít, a to v momentě, kdy příslušník Vězeňské služby ČR přišel do ložnice odsouzených, na které pobýval i žalobce. V tom momentě se dle žalobce všichni odsouzení otočili k příslušníkovi Vězeňské služby čelem a právě toho momentu měl využít bývalý odsouzený P. k tomu, aby drogu do nápoje žalobce vysypal. Žalovaná si neumí představit, jak by si takového úkonu nemohl nevšimnout samotný příslušník Vězeňské služby či ostatní přítomní odsouzení, nehledě na fakt, že těžko lze mít sypkou omamnou látku loženou volně v dlani, jistě by musela být v sáčku či nádobce, což by proces nasypání zcela jistě více prozradilo; tedy, pokud by bývalý odsouzený P. měl omamnou a psychotropní látku na ložnici, těžko by o této skutečnosti ostatní odsouzení nic nevěděli. Žalovaná navíc upozornila na rozpor ve výpovědích samotného žalobce, který při podání vysvětlení dne 14. 1. 2020 uvedl, že v době, kdy mu bývalý odsouzený P. vhodil do nápoje drogu, v ložnici vůbec nebyl, ačkoli dne 8. 1. 2020 ve svém vyjádření k obsahu kázeňského řízení popsal tak, že v ložnici v té době údajně byl. Žalobce sice v průběhu kázeňského řízení nepřiznal vědomé požití omamné látky, nicméně bylo prokázáno, že jednal natolik neopatrně, že porušil zákonem stanovenou povinnost z nedbalosti, protože zanechal svůj hrníček bez dozoru. Je na každém odsouzeném, aby v případě vzdání se od hrníčku následně jeho obsah vylił atp.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správního spisu krajský soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že dne 18. 10. 2019 bylo u žalobce provedeno orientační toxikologické vyšetření moče se závěrem „pozitivní na metamfetamin“. Následně bylo provedeno toxikologické vyšetření moče žalobce v toxikologické laboratoři Ústavu soudního lékařství Fakultní nemocnice Ostrava se závěrem, že v moči žalobce byl prokázán metamfetamin a amfetamin. Z obsahu spisu –

z jednotného záznamového listu – vyplývá, že žalobce byl dne 11. 10. 2019 poučen o možném riziku přítomnosti průniku omamných a psychotropních látek ve vězeňském zařízení s tím, že je v zájmu žalobce, aby vzhledem k uvedenému věnoval zvýšenou pozornost riziku kontaminace potravin a nápojů těmito látkami; byl poučen o nutnosti dbát zvýšené opatrnosti a pozornosti ve vztahu ke konzumaci potravin a nápojů, aby svým jednáním co nejvíce minimalizoval vznik událostí spojených s užitím návykových látek a nevystavoval se svou nedbalostí možnému postihu, např. aby si nenechával neuzamčenou skříňku, nevzdaloval se od hrníčku s nápojem apod. Ze záznamu o kázeňském přestupku ze dne 4. 11. 2019 soud zjistil, že žalobce se ke kázeňskému přestupku nevyjádřil. Učinil tak až prostřednictvím svého zvoleného právního zástupce dne 8. 1. 2020, kdy uvedl, že zachovával rozumnou míru opatrnosti, byť se domnívá, že na něj nelze přenášet odpovědnost za selhání ostrahy, související se zabezpečením prostoru věznice před návykovými látkami. Pro vyspání či vlití omamné látky do jídla postačí pouhé cílené odvedení pozornosti v rámci běžného hovoru na cele či v prostorách jídelny. Podle žalobce došlo ke kontaminaci jeho nápoje na cele tak, že vstoupil příslušník Vězeňské služby ČR, kdy se k němu většina osazenstva cely, včetně žalobce, otočila a v tu chvíli mu byla patrně do nápoje, který měl na stolku, vyspána ze strany jednoho ze spoluodsouzených omamná látka, kterou měl tento u sebe a potřeboval se jí zbavit, aby u něj nebyla nalezena. O této skutečnosti se žalobce dozvěděl až poté, co tato osoba spoluodsouzeného vystupovala z výkonu trestu. Dosvědčuje to čestným prohlášením třetí osoby – bývalého spoluodsouzeného J. P. Žalobce si své věci střežil, omamnou látku vědomě neužil, nicméně nebyl objektivně schopen zabránit kontaminaci svého nápoje. Z čestného prohlášení, které žalobce přiložil, vyplývá, že toto sepsal a podepsal J. P., nar. X s tím, že prohlásil, že vhodil žalobci, se kterým byl na cele č. X, odd. X dne 17. 10. 2019 metamfetamin do kávy, přičemž to učinil proto, že chtěl danou látku sám užít, ale v danou dobu přišel na oddíl dozorce; zpanikařil, a aby zakryl své jednání, vyspal to do první věci, kterou viděl. Žalobci to neřekl, protože se bál.

5. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 14. 1. 2020 soud zjistil, že žalobce ve vztahu k vytýkanému jednání uvedl, že trest ve věznici Heřmanice vykonává od roku 2015, návykovou látku poprvé užil zhruba v 17 letech. Ví, že se ve věznici Heřmanice vyskytují zakázané látky, asi v roce 2016 užil lék na spaní Quetiapin. Pozitivitu na omamné a psychotropní látky si žalobce vysvětluje tím, že mu je do kávy přimíchal bývalý odsouzený J.P., který se k tomu přiznal. Dále žalobce uvedl, že když odchází na WC, nebo když cvičí, nebo když jde do kanceláře vychovatele, nechává volně položený hrnek s kávou nebo ešus bez dozoru. Žalobce dále výslovně uvedl, že v době, kdy mu bývalý odsouzený P. vhodil do kávy pervitin, nebyl přítomen v ložnici. V souvislosti s požitím návykové látky necítil na svém těle žádné změny.
6. V průběhu kázeňského řízení byli k věci vyslechnuti odsouzení R.K. a D. Š., kteří byli umístěni v rozhodné době na cele s žalobcem a kteří shodně vypověděli, že neví, že by žalobce něco bral, neviděli, že by mu někdo dával něco do kávy či čaje. Dále byl vyslechnut odsouzený L. M., který byl také v rozhodné době umístěn na cele s žalobcem, který vypověděl, že neví, že by žalobce něco bral a neviděl, že by mu někdo dával něco do kávy či čaje. Bývalý odsouzený J. P. mu však ukazoval dopis, ve kterém tento psal, že žalobci něco nasypal do kávy.

7. Následně rozhodl dne 29. 1. 2020 speciální pedagog Věznice Heřmanice o uložení kázeňského trestu žalobci, a to celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 2 dny. Tento trest byl uložen za porušení kázně a pořádku, požití návykové látky podle § 28 odst. 1, 3 písm. b) zákona o VTOS, když u žalobce byla dne 18. 10. 2019 prokázána přítomnost metamfetaminu v moči, přičemž žalobci nebyly zjištěné látky lékařem ordinovány. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce požil návykovou látku dne 17. 10. 2019 tak, že vypil svou kávu, ve které byla návyková látka přimíchána bývalým odsouzeným P. Žalobce se sám vyjádřil v tom smyslu, že nechává volně položený hrnek bez dozoru, když odchází na WC, cvičit, nebo do kanceláře vychovatele, čímž se vystavuje riziku kontaminace návykovými látkami. Žalobce drogu požil nevědomě, avšak za daných okolností mohl a měl o rizicích ve věznici vědět. Ke stížnosti žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. V něm na rozdíl od rozhodnutí prvostupňového dospěla žalovaná k tomu, že verze tvrzená žalobcem, že ke kontaminaci nápoje došlo na ložnici tak, že při vstupu příslušníka VS ČR se k tomuto všichni včetně žalobce otočili čelem, čehož využil odsouzený P., je značně nepravděpodobná, neboť pokud by k této činnosti mělo dojít, je pravděpodobné, že by si toho všiml přítomný dozorce nebo někdo z přítomných odsouzených. Je také nepravděpodobné, že kdyby odsouzený P. disponoval omamnou a psychotropní látkou v ložnici, nevěděli by o tom ostatní odsouzení. Nadto se zásadním způsobem rozcházejí vysvětlení samotného žalobce o jeho přítomnosti v ložnici v rozhodné době. Žalobce je navíc osobou, která má zkušenosti s užíváním omamných a psychotropních látek a je nepochybné, že musí znát chuť pervitinu a jeho účinky. Ve zbytku se ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí o minimálně nedbalostním zavinění žalobce.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
9. V projednávané věci je přezkumu podrobena rozhodnutí, které dle nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, podléhá soudnímu přezkumu, neboť se týká základních práv a svobod jeho adresáta. Nutno poznamenat, že kázeňské řízení je ve smyslu evropské judikatury svojí povahou řízením trestním, kde je plně na rozhodujícím orgánu, aby i bez návrhu zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Je povinností správního orgánu rozhodujícího o kázeňském trestu skutkový a právní stav náležitým způsobem zjistit a rozhodnout o něm (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013 - 34).
10. Na rozhodování podle zákona o VTOS (zejména o kázeňských trestech, ale také v dalších věcech, kde je vězeňské službě svěřena rozhodovací pravomoc) přitom nelze klást nároky srovnatelné s jinými rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť zde vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (viz např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3239/09 ze dne 4. 2. 2010, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014-26).

11. Z § 47 odst. 1 zákona o VTOS vyplývá požadavek na náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného. Nutnost prokázání viny odsouzeného jako podmínky pro uložení kázeňského trestu stanoví rovněž § 58 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů, a která obsahuje podrobnosti projednávání kázeňského přestupku. Odpovědnost za náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného přitom nese správní orgán, který o uložení kázeňského trestu rozhoduje. Na samotné řízení o kázeňském trestu dle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu se nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Jelikož však zákon o výkonu trestu neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se dle § 177 odst. 1 správního řádu i v tomto řízení § 2 až 8 správního řádu. Dle § 3 správního řádu je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán ukládající kázeňský trest tedy nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publ. pod č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69 atp.).
12. Podle § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu je odsouzeným mimo jiné *zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky*. Podle § 46 odst. 1 téhož zákona je kázeňským přestupkem *zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu*. Podle § 47 odst. 1 věty první téhož zákona *kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného*.
13. Mezi stranami je nesporné, že v moči žalobce byly nalezeny zakázané návykové látky, přestože mu lékařem takové látky v inkriminované době podány nebyly. Jelikož je odsouzeným zakázáno návykové látky konzumovat, došlo tímto k porušení povinnosti stanovené v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu. Aby se však zároveň jednalo o kázeňský přestupek ve smyslu § 46 odst. 1 téhož zákona, muselo by se ze strany žalobce jednat o zaviněné porušení povinnosti.
14. Zákon o výkonu trestu nestanoví, o jakou formu zavinění se v případě kázeňského přestupku jedná. Pouze obecně zakotvuje požadavek zaviněného porušení povinnosti, pořádku či kázně. Vzhledem k povaze kázeňského přestupku se dle judikatury Nejvyššího správního soudu nabízí analogické použití právních předpisů upravujících podmínky odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 6 As 303/2016 - 37, a ze dne 5. 12. 2014, sp. zn. 2 As 101/2014 - 26). Takovému postupu nasvědčuje i § 55 odst. 1 zákona o VTOS, podle něhož se uložním kázeňského trestu vyřizují též jednání, která mají znaky přestupků, pokud byly spáchány během výkonu trestu. Podle § 15 odst. 1 zákona o přestupcích postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K odpovědnosti za kázeňský přestupek tak postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V případě porušení zákazu konzumovat návykové látky zákon o výkonu trestu úmyslné zavinění nevyžaduje, postačí tedy zavinění z nedbalosti (blíže také viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-50). Nesprávný je tedy názor žalobce prezentovaný v žalobě, že v řízení musí být prokázáno, že se žalobce úmyslně dopustil vytýkaného jednání.

15. Povinností správních orgánů tedy bylo prokázat bez důvodných pochybností buďto to, že žalobce, ač obeznámen se zákazem plynoucím z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o VTOS, návykovou látku sám konzumoval, nebo že si byl vědom, respektive si vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl být vědom toho, že návykovou látku konzumuje.
16. Krajský soud má za to, že v předmětném kázeňském řízení bylo prokázáno, že žalobce návykovou látku konzumoval, byť nevědomě, ačkoli si vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl být vědom toho, že návykovou látku konzumuje.
17. Lze totiž přisvědčit závěru žalované, že v řízení nebyla prokázána skutková verze tvrzená žalobcem, tedy, že ke kontaminaci jeho nápoje (kávy) mělo dojít v situaci, kdy na celu (do ložnice) vstoupil příslušník VS ČR, kdy se všichni přítomní k příslušníku postavili, čehož měl využít bývalý odsouzený J. P. a omamnou a psychotropní látku vsypat žalobci do kávy. Krajský soud považuje s ohledem na v řízení zjištěné skutečnosti tuto skutkovou verzi za vysoce nepravděpodobnou, ne-li absurdní či téměř nemožnou či vyloučenou. V tomto ohledu krajský soud souhlasí s žalovanou, že si lze těžko představit, že za situace, kdy se dle verze žalobce *všichni přítomní na cele*, tedy jak včetně žalobce, tak včetně bývalého odsouzeného J. P., postavili směrem k příslušníku VS ČR, by byl schopen bývalý odsouzený P. *nepozorovaně* vsypat žalobci do jeho nápoje zakázanou látku. Takovéto manipulace by si zákonitě musel někdo z přítomných všimnout, nehledě na to, že tato manipulace by pravděpodobně vyvolala oprávněný zájem příslušníka VS ČR. Tím je ovšem popřen účel tohoto úkonu prezentovaný bývalým odsouzeným P., že se látky chtěl zbavit, neboť by bylo lze s vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že právě uvedenou manipulací by upoutal pozornost příslušníka VS ČR.
18. Nadto, žádná z osob, která byla v řízení vyslechnuta, nejen, že uvedenou manipulaci nezaznamenala (neviděla), ale zároveň se žádná osoba ani nezmínila o tom, že by odsouzený P. kdy v předchozí době měl užívat či užíval jakékoli omamné či psychotropní látky.
19. Nelze souhlasit s žalobní námitkou, že žalobce se nedopouští vědomých či nevědomých porušení svých povinností, když samotný žalobce v průběhu řízení připustil, že nechává volně položený hrnek bez dozoru, když odchází na WC, cvičit, nebo do kanceláře vychovatele, čímž se vystavuje riziku kontaminace návykovými látkami. Tedy, při závěru o neprokázání skutkové verze žalobce, resp. při závěru o absurditě takové verze, bylo v řízení prokázáno, že žalobce se ve vztahu k povinnosti jednat tak, aby se co nejvíce snížilo riziko intoxikace, choval nedbale, neboť s ohledem na specifikum prostředí věznice, ač byl prokazatelně obeznámen se zákazem plynoucím z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o VTOS, měl a mohl si být vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědom toho, že návykovou látku konzumuje. Jakkoli se může jevit na první pohled absurdní požadavek žalované, aby si žalobce vždy, když se vzdálí od svého hrníčku, uvařil raději nový nápoj, v prostředí věznice se jedná o požadavek zcela přiměřený. Takový požadavek je v předmětné věci o to více na místě, že sám žalobce ve své výpovědi dne 14. 1. 2020 uvedl, že v době, kdy mělo dojít ke kontaminaci nápoje, v ložnici vůbec nebyl. Rozpor s vyjádřením žalobce obsaženým v podání jeho právního zástupce ze dne 8. 1. 2020 je přitom jednoduše vysvětlitelný, neboť se jednalo o podání sepsané

právním zástupcem, nikoli samotným žalobcem, s jehož obsahem žalobce nemusel být v době podání vysvětlení ani obeznámen.

20. Nemůže také obstát argumentace žalobce, že není možné mít 24 hodin na očích vše, co může být kontaminováno, když ke kontaminaci může dojít také v době, kdy žalobce spí, neboť taková skutková verze v řízení tvrzena ani prokázána nebyla.
21. Postupem žalované, potažmo správních orgánů obou stupňů, přitom nedochází k nedůvodnému přenášení odpovědnosti za přítomnost návykových látek v prostorách věznice; žalobce je totiž sám povinen při včasné obeznámení o riziku kontaminace jídel či nápojů omamnými či psychotropními látkami jednat tak, aby ve vztahu k riziku vlastní intoxikace toto riziko snížil na nejnižší možnou míru, což lze dosáhnout mj. právě postupy doporučovanými žalovanou.

Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud tedy s ohledem na uvedené skutečnosti uzavírá, že optikou žalobních bodů neshledal v postupu žalované, resp. správního orgánu prvního stupně, ani v napadeném rozhodnutí nezákonnost, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Žalobce byl v řízení procesně neúspěšný a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto krajský soud žádnému z účastníků řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
24. Výrokem III. zároveň soud s ohledem na neúspěch žalobce, který byl v řízení osvobozen od soudních poplatků, nepřiznal podle § 60 odst. 4 s. ř. s. státu právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 8. září 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu